

EL GRUP DE NATURA L'AGLÀ N'HA FET UN INFORME RECENTMENT

Un paradís amenaçat

El bosc de la Marquesa és el darrer indret encara no urbanitzat del litoral entre Tarragona i Barcelona. Ara, el projecte d'una urbanització amenaça aquesta reserva ecològica.

Cinta S. Bellmunt

Entre la Platja Llarga de Tarragona i la Punta de la Móra s'estén el bosc de la Marquesa, l'únic indret en òptim estat de conservació que encara no s'ha pogut urbanitzar al litoral entre Tarragona i Barcelona. L'afluència massiva de gent que registra últimament i el projecte de fer-hi una urbanització, poden acabar amb aquesta riquesa ecològica.

Un informe científic sobre el bosc de la Marquesa, fet per l'equip de biòlegs i naturalistes del grup de natura L'Aglà del Centre Excursionista de Tarragona, demostra la importància d'aquest bosc de pins i savines, i la necessitat de protegir-lo.

Geològicament, la Punta de la Móra està constituïda per materials sedimentaris, abundants en calcàries amb presència de fòssils d'aigua salada, de l'època miocènica i de fàcies marítima.

La temperatura mitjana anual és de 16°, un grau més que a Tarragona ciutat. També la pluviositat és lleugerament més elevada, 539 mm anuals enfront dels 488 de la ciutat. Aquests factors generals, junt amb altres de més específics de la zona, determinen el creixement d'una vegetació perfectament adaptada al medi, que es mostra en les diferents comunitats vegetals que hi trobem.

Entre aquestes espècies destaca el savinar litoral, que és un dels pocs exemples d'aquesta vegetació que tenim a la part continental dels Països Catalans. És una comunitat dominada per la savina, però on trobem també altres espècies característiques dels boscos i brolles mediterrànies de terra baixa, com són el pi blanc, la mata, el margalló, el bruc d'hivern, la murtra, el coscoll i el càdec de fruit gros. En els indrets més pròxims a la Platja Llarga

ÀNGEL CAITECA

ÀNGEL CAITECA

El salinar litoral, el pi blanc, el margalló i el pi pinyoner són, entre altres, espècies pròpies del bosc de la Marquesa.

s'hi poden observar també nombrosos exemplars de pi pinyoner situats sobre grans dunes fixades.

En les zones rocoses pròximes al mar trobem comunitats del *crithmo-limonium* representades pel fonoll marí i els limòniums. S'hi troben també altres espècies més pròpies de salobrar, com la salicòrnia, la salsona o el salat.

És abundant entre les comunitats de roca i el savinar, l'albada, pròpia de les brolles de romaní o bruc d'hivern.

Les àrees de la platja presenten algunes de les espècies més característiques de la vegetació psamòfila (*psamos* = sorra), si bé no estan tan ben desenvolupades com les que es puguin trobar en llocs pròxims com Torredembarra, segons l'informe científic de L'Aglà. En aquest grup destaquen els esporobolus a partir d'on no arriben les ones. El malgó marí, el malgó litoral, l'equinòfora o la lleterassa marina, totes elles al capdamunt de les dunes. Aquí també destaquen les *Halimium haliminifolium*, espècie que a Catalunya només es troba al bosc de la Marquesa i al Garraf.

A la rereduna abunden l'ofelaga marina —objecte d'estudis de botànica de la Universitat de Montpeller—, el timó marí i l'ungla de gat.

Pel que fa a l'aspecte criptogàmic, la zona de bosc té una importància màxima donada la riquesa que presenta sobretot en líquens específics dels quals cal destacar alguns de grandària ben visible com l'*Hypocenomyce stoechadina* que viu damunt els troncs de savina. Aquesta espècie era fins ara només coneguda de les illes d'Hyères (sud-est de França) i de Sardenya. Altres espècies més petites tenen també un gran valor biogeogràfic, com ara la *Biatorrella laricina*, coneguda de les valls del Tírol.

Finalment, el Grup de natura L'Aglà destaca la gran diversitat d'herpetofauna que hi ha al bosc de la Marquesa a causa de la zona de dunes i del savinar alternat amb pi blanc pinyoner. Això crea un microclima relativament humit que permet la vida d'uns pocs amfibis com la sargantana de cua vermella, la salamandra i el dragó rosat. □